

O simplă nedumerire

Față de teatrul obișnuit, teatrul de televiziune și cel radiofonic beneficiază — în principiu — de un important avantaj. Acela de a-și putea alcătui distribuțiile fiecărui spectacol apelând, practic, la toți actorii din țară; oricum, la toți actorii bucureșteni. Am spus „în principiu” pentru că acest avantaj este nesocotit în activitatea curentă. Și la televiziune, și la radio vezi (auzi) cam aceiași interpreți. De valoare, cei mai mulți, răspunzând sarcinii artistice încredințate dar... aceiași.

E drept, „trupa” se înnoiește periodic, dar tot pentru o bună bucată de vreme. Observația este valabilă și pentru actorii din țară. Ignorați multă vreme, dacă apar, în sfârșit, pe o distribuție, poți fi sigur că un an-doi îi vei revedea (pe aceia, nu pe alții) în mai toate piesele montate de televiziune.

Sigur, nu e nici un păcat, important este ca distribuțiile să fie bine alcătuite, forțele artistice pe care le reunesc să fie, într-adevăr, forțe. Nota de față nu exprimă, deci, un protest, ci o simplă nedumerire: cum se poate renunța atât de ușor la un avantaj spre care, sin'em convinși, orice regizor înduiește?

C. D.

Încă o dată despre dubla distribuție

Se constată, ba chiar sare de-a dreptul în ochi, exagerarea obiceiului de-a se recurge, pentru montarea unui spectacol, la două sau mai multe distribuții. Și, asta, fără să fie vorba de concepții ori mizanscene diferite; ba nici măcar nu se pune problema de a veni în întâmpinarea unor actori care-s „pe același gen” și vor și rolul cutare sau cutare, într-o frumoasă și profitabilă (pentru toată lumea) competiție artistică. Nu. Neconcordanțele între actorii desemnați pentru interpretarea aceluiași rol merg de la diferența de vîrstă, înfățișare și stil, pînă la aceea de sex.

Să fie asta o formulă a teatrului tal?! poate, de fotbal’).

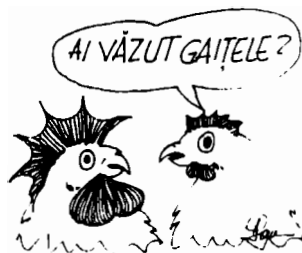
P. I.

Spre deosebire de alți ani și distinguindu-se de majoritatea publicațiilor mai mult sau mai puțin ocazionale, mai mult sau mai puțin suplimentare, ultimul SPECTACOL, apărut prin îngrijirea redacției revistei Tribuna probează atractive calități publicistice și o evasi-impecabilă (înulă culturală. Coordonatorul ediției — Ion Cocora — a imprimat (în?)voluntar o tentă preponderent teatrală almanahului cu pricina. Și nu e nimic rău în așa, desigur! Mai ales că, de data aceasta, sint net și nonșalanți depășite sau evitate evocările prăfuite, interviurile șablonarde și anecdotele bilbulite ale unor „celebrități”, preferința pentru acuratețe artistică fiind exprimată în materiale diverse ca tematică și ca modalitate publicistică de abordare. Textele se citesc ușor, cu plăcere și interes, poate și pentru că punerea în pagină contribuie la valorificarea lor superioară, prilejuind un considerabil beneficiu intelectual.

Totuși, dintr-o zonă învecinată (există și vecini deloc binevoitori, după cum bine se știe!), răsar sumedenie de traduceri și/sau adaptări, la care de multe ori se omite sursa, se omite autorul, prezentind un fel de can-can-uri mondene pentru uzul cucoanelor care și-au epuizat subiectele de discuție la o cafea.

Oricum, vara lui '88 prilejuiește revistei Tribuna un SPECTACOL de real interes, cu mici scăderi pe abocuri, care trebuie puse pe seama unei perfectibile dorințe de (in)formare.

Paul NANCĂ

Desen de P. DAN